MALARBURK JÓZSEF

E-mailek pikkelyekről, szárnyakról és félelmekről

Ha tenyerem felfelé fordítom, érzem a napfény terhét, ha lefelé, akkor a sárgravitációt.
Ezért maradok a földön, nem hűségből, ahogy Ancsel Éva írja.
A gravitációs együtthatók miatt. Egyszerű fizika ez, csak a közeledés adatott.
Távolodnom, már nem lehet. Állsz velem szemben, és vészesen közeledem.

Ha nyújtod felém magad, átölellek, ha átölelsz, magamhoz szorítalak.
Ha megáldasz, ember maradok - valameddig. Azt tudom, hogy átkozni nem fogsz,
nem mesterséged. Ezért, minden nap meglátogatlak.

Ezen az úton már többször találkoztam veled. Akkor siettem.
Mit siettem, rohantam. Majdnem feldöntöttelek, és te kértél bocsánatot.
Most sétálni jöttem, mert ráérek. Újra találkozunk, és ahogyan elhaladok melletted,
érintesz. Ma én kérnék bocsánatot, de megelőzöl.

Most úgy kereslek, mint kobra nyelve a levegőízeket. Nem gonoszul, inkább
kíváncsian, felszegett fejjel, hunyorgás és pislogás nélkül. Érzem, hogy itt vagy.
Még mindig féljük egymást.

Találkozom a kígyóval, megmarkolom a testét. Tűri.
Nem beszélgetünk aztán semmiről, így továbbengedem. Tenyeremben
pikkelylenyomata. Olyan, mint egy értelmesen tagolt absztrakt festménydarab.
Ujjaimmal keretezem. Kígyókép. Azt hiszem, ez a címe… tenyérjósnőm tanácstalan.

Ma belenézek a Napba. Nem látok fényességet. Matt-sárga korong borzong,
az ég sűrűjében. Jól elbújtál! Hallod! Ott legfelül, legalul, legbelül sem találllak.
Rendben van, te nyertél! Előjöhetsz.

Nézem a jól öltözött idegent, itt a pályaudvaron. Ő is a vonatot várja.
Nem mozdul, csak mered maga elé. Lassan víztócsa gyűlik a lába köré. Áttetsző,
mint a forrásvíz. Az idegen csak áll, mintha mi sem történne.
Bocsánat! – szólítom meg, s bizonytalanul a tócsára mutatok.
Ugyan, - legyint – csak az őszinteség folyik el belőlem, és elindul a vágányok mentén.
Aznap nem érkezik több vonat.

Ma rossz álmom van. Egy szakállas pofa azt ismételgeti a képembe, hogy nem értek semmit, még azt sem, amit ő mond nekem, nem értek semmit, még azt sem, amit ő mond nekem. Mit tehetek? Egyszerűen felébredek, s az egészből nem értek semmit.

Azt kérdezed, hogy biztosan szakállas-e a pofa? Te jó ég! Persze, hogy az. Határozottan emlékszem. Hosszú, vagy inkább közepes, őszes, talán feketés, esetleg barnás…
Várj csak! Nem, rövid és szőkés a szakálla… vagy az a haja? Nem, nem a haja, ugyanis kopasz , egyenesen bőrfejű…

Meg kell vennem a parókát, szakállat meg növeszthetek. Bár az is igaz, hogy nem ismer errefelé senki, idegen vagyok. Mégis jobban érzem majd magam, mert nem hasonlítok, legalábbis ránézésre senkire. Mostanában nem találkozom rajtad kívül emberekkel. Lakatlan a környékem. Dobozokra van szükségem. Költözöm.

Léptei bizonytalanok, mint az angyaloké. Nem szeret a földön járni, a nehézkedés miatt, de szárnya még nem elég erős a repülésre. Ezért várnunk kell. Szóval, itt sétálgatunk a járdákon, az aprókavicsos terek iránytalan utacskáin. Olykor találkozunk az emberekkel, megbámulnak bennünket annak rendje és módja szerint. Talán látják rajtunk, hogy csak szükségből vagyunk itt lent. Talán.

Ami a legjobban hiányzik az életemből, az egy hamutartó. Bár megtehetnéd, hogy megajándékozz vele, rendszerint elfelejted. Most emlékeztetlek, hogy nem sokára születésnapom lesz, és nagyon sok hamu gyűlik körülöttem.

Van már mobiltelefonom. Benne néhány telefonszám. A tiéd hiányzik. Változatlanul. Talán titkolod? Csak azért, hogy mindig személyesen találkozhass velem? Egyszerűbb lenne a térerővel.

Elromlik az autóm, lassul, majd megáll velem. A motorral van valami gubanc. Nem lehet újraindítani. Telefonszámod még mindig ismeretlen. Elindulok a simatestű úton. Éjszaka van, de nem félek. Sokat kell gyalogolnom, ami nem idegen tőlem. Még mindig éjszaka van, már árnyékom sincs. Most félek.

Igen, az autóm most már rendben van. Kibékülünk, ami a történtekből nehezen következik. Újra elindulok, ugyanazon az úton. Skype-n sem beszélgetünk. Ma nincs miről. Forgalom sincs, csak a gép zúgása. Alkonyodik. Régen elhagytam a várost. Késő lesz már, mire megérkezem.
Térj nyugovóra, majd csöngetek. Ne nyiss ajtót, kérlek!

Malarburk József (Burkus József), író – képzőművész

Megjelenése: Művészeti írásai országos napilapokban, folyóiratokban, almanachokban, kiállításai Magyarországon és külföldön

Tagságai: MUOSZ (Magyar Újságírók Országos Szövetsége)
MAOE (Magyar Alkotóművészek Országos Egyesülete)
Pannon Írók Társasága — elnökségi tag

Honlapja: www.burkusart.com